

РЕШЕНИЕ

№ 33760

гр. София, 16.10.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 34 състав, в
публично заседание на 30.09.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Тафров

при участието на секретаря Мая Миланова, като разглежда дело номер **1271** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на Дял трети, Глава деветнадесета от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба на „ЕСТЕЛ ПРОПЪРТИС“ ООД, ЕИК[ЕИК], с адрес за кореспонденция [населено място], [улица] електронен адрес [\[електронна поща\]](#), чрез адв. Ж. от САК, срещу Ревизионен акт /РА/ №Р-22220424001190-091-001/25.09.2024 г., издаден от Г. М. В. — Н. - орган, възложил ревизията, и С. А. К. - ръководител на ревизията, потвърден с решение №1658/20.12.2024г. на директор на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика” С. при Централно управление на Националната агенция за приходите.

В жалбата се сочи, че РА е необоснован, издаден в противоречие с материалните разпоредби с които е отказано право на приспадане на данъчен кредит по доставки от „Видекс Инженеринг“ ЕАД с ЕИК[ЕИК], „Сириус Логистикс“ ООД с ЕИК[ЕИК], „Нелан 99“ ЕООД с ЕИК[ЕИК], „Симпли Ред“ ЕООД с ЕИК[ЕИК] и „Техномаркет България“ ЕАД с ЕИК[ЕИК] на жалбоподателят. Релевира се довод, че РА съдържа редица констатации и изводи, които не се подкрепят от извършените процесуални действия и установените факти и обстоятелства. Излага се твърдение, че на ревизиращия екип са представени достатъчно документи, от които се установява предмета услугите/стоките от доставчиците. Твърди се, че всички изисквания на закона/ЗДДС/ за възникване и упражняване на правото на данъчен кредит са изпълнени. В жалбата се сочи практика на ВАС и СЕС по дело С324/11г. Прави се искане за отмяна на ревизионния акт, изцяло по така определените допълнителни задължения по ЗДДС.

В открито съдебно заседание жалбоподателят, чрез пълномощник – адв. Ж.(пълномощно по лист 14 от делото), поддържа жалбата и иска от съда да отмени ревизионния акт. Претендира разноски за заплатена ДТ в размер на 50 лв. и за внесения депозит за възнаграждение на вещото лице по приетата СЧЕ в размер на 500 лв. и адвокатски хонорар.

Ответникът по жалбата - директор на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика” С. при Централно управление на Националната агенция за приходите, чрез процесуалния си представител – юр. М. (пълномощно по лист 112 от делото), оспорва жалбата, като неоснователна. Представя административната преписка в цялост, пледира за отхвърлянето на жалбата, като неоснователна. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение, депозира писмени бележки.

Административен съд София-град, 34-състав, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

Жалбата е подадена в преклузивния 14-дневен срок по чл. 156, ал. 1 от ДОПК от надлежна страна – адресат на РА, доколкото се установи, че решение №1658/20.12.2024г. на директор на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика” С. при Централно управление на Националната агенция за приходите е връчено по електронен път на жалбоподателя на 06.01.2025г. (лист 24 от делото), а жалбата до съда е постъпила чрез органа на 17.01.2025г. (лист 4 от делото) т.е. в законоустановения срок.

Жалбата е в съответствие с изискванията за форма и реквизити, подадена е след проведено оспорване по административен ред, което е абсолютна предпоставка за развитие на съдебното производство. Поради изложените съображения съдът приема жалбата за процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Със Заповед за възлагане на ревизия /ЗВР/ №Р-22220424001190-020-001 от 05.03.2024г., връчена по електронен път на 11.03.2024 г., изменена със Заповед за изменение на ЗВР /ЗИЗВР/ №Р-22220424001190-020-002 от 07.05.2024г., ЗИЗВР №Р- 22220424001190-020-003 от 03.06.2024г. и ЗИЗВР №Р-22220424001190-020-004 от 09.07.2024г., е възложено извършването на ревизия на „ЕСТЕЛ ПРОПЪРТИС“ ООД за установяване на задължения за данък върху добавената стойност за периодите от 01.11.2023г. до 31.01.2024 г. Цитираните заповеди са издадени от Г. М. В. - Н., на длъжност началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С., оправомощена със Заповед №РД-01 -849/31.10.2022г. на директора на ТД на НАП С..

За резултатите от ревизията е съставен Ревизионен доклад /РД/ №Р-22220424001190-092-001/22.08.2024г., връчен по електронен път на 28.08.2024г. срещу който не е подадено възражение на основание чл. 117, ал. 5 от ДОПК.

Ревизията приключва с РА №Р-22220424001190-091-001/25.09.2024 г., издаден от Г. М. В. - Н. - орган, възложил ревизията, и С. А. К. - ръководител на ревизията, връчен по електронен път на 02.10.2024г. При деклариран резултат за ревизираните периоди ДДС за възстановяване в размер на 55 051,37 лв., с РА е установен резултат - ДДС за внасяне в размер на 4 242,88 лв. Корекциите произтичат от непризнатото право на приспадане на данъчен кредит в общ размер на 59 294,25 лв. на основание чл. 68, ал. 1, т. 1 и чл. 69, ал. 1, т. 1 от ЗДДС по фактури, издадени от „ВИДЕКС ИНЖЕНЕРИНГ“ ЕАД, ЕИК[ЕИК], „СИРИУС ЛОГИСТИКС“ ООД, ЕИК[ЕИК], „НЕЛАН 99“

ЕООД, ЕИК[ЕИК], „СИМПЛИ РЕД“ ЕООД, ЕИК[ЕИК] и „ТЕХНОМАРКЕТ БЪЛГАРИЯ“ ЕАД, ЕИК[ЕИК]. На основание и по реда на чл. 175 от ДОПК във връзка с чл. 1 от Закона за лихвите върху данъци, такси и други подобни държавни вземания /ЗЛДТДПДВ/ са начислени лихви в размер на 444,25 лв.

В хода на ревизионното производство, органите по приходите са извършили процесуални действия по реда на ДОПК, резултатите от които са приложени, като доказателства към РД, който на основание чл.120, ал.2 от ДОПК е неразделна част от РА и приетата от съда административна преписка. Установено е следното:

„ЕСТЕЛ ПРОПЪРТИС“ ООД е отдавало под наем собствени недвижими имоти, находящи се в [населено място], и е извършвало посреднически услуги. Не е декларирало в НАП назначени по трудови договори лица. Регистрирано е по реда на ЗДДС, считано от 29.01.2019г. Установена е свързаност между ревизираното дружество и доставчика му „ВИДЕКС ИНЖЕНЕРИНГ“ ЕАД, чрез В. Е. М., който е управител и съдружник в капитала на „ЕСТЕЛ ПРОПЪРТИС“ ООД и е член на съвета на директорите на „ВИДЕКС ИНЖЕНЕРИНГ“ ЕАД. Другият съдружник в капитала на „ЕСТЕЛ ПРОПЪРТИС“ ЕООД С. В. М. също участва в съвета на директорите на „ВИДЕКС ИНЖЕНЕРИНГ“ ЕАД.

С цел събиране на доказателства от значение за данъчното облагане и на основание чл. 37. ал. 3, чл. 53 и чл. 56, ал. 1 от ДОПК, на дружеството са връчени искания за представяне на документи и писмени обяснения от жалбоподателят в отговор на които са представени документи, описани и анализирани в РД, с които са изискани първични и вторични счетоводни документи, счетоводни регистри и търговска документация.

На основание чл.45 от ДОПК от „ВИДЕКС ИНЖЕНЕРИНГ“ ЕАД и „СИРИУС ЛОГИСТИКС“ ООД и съответно за признаване на правото на данъчен кредит по тях, до доставчиците са изготвени искания за представяне на документи, връчени им на декларираните адреси за кореспонденция. Представени са копия на процесните фактури, придружени с договори, банкови извлечения за извършено разплащане и счетоводни справки.

Всички изготвени документи, получени отговори, резултати от направени проверки са подробно описани и анализирани в констативната част на РД. Въз основа на тях ревизиращите органи са преценили, че са налице основания за извършване на корекции както в частта на декларираните резултати по ЗДДС.

Актът е оспорен по реда на чл. 152 ДОПК с вх. жалба вх. №53-03-4147/14.10.2024г. по регистъра на ТД на НАП С. и вх. №23-22-1473/17.10.2024г. по регистъра на дирекция ОДОП С., пред директора на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ [населено място], т.е. в срока по чл. 152, ал. 3 от ДОПК. С решение №1658/20.12.2024г. директорът на дирекция „ОДОП“ е потвърдил Ревизионен акт /РА/№Р-22220424001190-091-001/25.09.2024г., издаден от Г. М. В.—Н. -орган, възложил ревизията, и С. А. К. - ръководител на ревизията, като установените резултати по Закона за данък върху добавената стойност /ЗДДС/ общо в размер на 59 294,25 лв. за ревизираните данъчни периоди м. 11.2023г., м.12.2023г. и м. 01.2024 г. и са начислени лихви за просрочие в размер на 444,25 лв.

С жалбата на /л.4-12/ от делото е посочено, че се обжалва в цялост така определените

допълнителни задължения по реда на ЗДДС.

За установяване на обективната истина по делото и проверка на спорните обстоятелства, съдът по искане на жалбоподателя е допуснал съдебно-счетоводна експертиза. Съдът възприема същата като компетентна, обективна и обоснована, не оспорена от страните.

При така изяснената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

В съдебното производство, съгласно нормата на чл.160, ал.2 от ДОПК, съдът преценява законосъобразността и обосноваността на ревизионния акт, като проверява дали е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материалноправните разпоредби по издаването му. Съдът приема, че обжалвания ревизионен акт е издаден от компетентен орган по приходите, по смисъла на чл.118, ал.2 и чл.119, ал.2 от ДОПК. Спазена е формата по чл.120, ал.1 от ДОПК. От приложените по административната преписка доказателства се установяват обстоятелствата по спазване процедурата по образуване и развитие на производството пред административния орган. При постановяването на оспорения РА не се констатира допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, които да са довели до нарушаване правото на защита на оспорващото дружество.

Ревизията е възложена от компетентен орган съгласно заповед №РД-01-849/31.10.2022г.(лист 25 от делото), издадена от директора на ТД на НАП - С..РА е издаден в предвидената от закона писмена форма. Спазен е и срокът за издаване, както на РА, така и на РД. Задълженото лице е надлежно уведомено за започване на производството и неговото приключване. Съдът не установи да са допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила, които да доведат до незаконосъобразност на оспорения административен акт и съответно неговата отмяна. Лицата подписали РА и РД притежават КЕП/л.90/Страните не спорят, че заповедта за възлагане на ревизия ЗВР/ №Р-22220424001190-020-001 от 05.03.2024г. както и заповеди за изменение /ЗИЗВР/№Р-22220424001190-020-002 от 07.05.2024 г., ЗИЗВР №Р- 22220424001190-020-003 от 03.06.2024г. и ЗИЗВР №Р-22220424001190-020-004 от 09.07.2024г. са връчени на представляващ ревизираното дружество по електронен път. Ревизионният акт е издаден в писмена форма и съдържа предвидените в чл.120, ал.1 от ДОПК задължителни реквизити – името и длъжността на органа, който го издава, номер и дата, данни за ревизираното лице, обхвата на ревизията, извършените действия в ревизионното производство, мотиви за издаването му, разпоредителна част, в която са определени задълженията на ревизираното лице, пред кой орган и в какъв срок може да се обжалва, подпис на органа по приходите, който го е издал. Към оспорения ревизионен акт и РД, като неразделна негова част. При издаване на ревизионния акт и РД, органът по приходите е спазил процесуалноправните разпоредби на ДОПК и ревизионното производство е приключило в зададения срок.

По материалната законосъобразност на ревизионния акт.

С определението по доклада на делото съдът е разпределил доказателствената тежест (лист 107 от делото). В тежест на административния орган е да установи фактическите констатации в ревизионния акт, послужили като основание за определяне на дължимите от дружеството жалбоподател задължения по ЗДДС.

Страните не са възразили по доклада и разпределената от съда доказателствена тежест.

Съдът приема, че жалбата е неоснователна по отношение на фактури по които е отказано правото на приспадане на данъчен кредит на жалбоподателя по доставчици както следва:

Относно доставчик „ВИДЕКС ИНЖЕНЕРИНГ“ ЕАД.

На основание чл.68, ал.1, т.1 и чл.69, ал.1, т.1 от ЗДДС, във връзка с чл.9 и чл.25, ал.1 и ал.2 от ЗДДС на „Естел Пропъртис" ООД за данъчен период м. 12/2023 г. е отказано право на данъчен кредит в размер на 45600 лв. по фактура №11112/22.12.2023г. с данъчна основа 228000,00 лв. и ДДС 45600,00 лв.Предмет на доставка е: услуги съгласно договор от 10.01.2022 г./л.32/

Първо по делото не е спорно,че е между „Естел Пропъртис" ООД - Възложител и „Видекс инженеринг" ЕАД - Изпълнител на 10.01.2022 г. е сключен договор за административно обслужване с предмет: Възложителят възлага, а изпълнителят приема да извършва пълно абонаментно административно обслужване на Възложителя - счетоводно,правно и стопанско,наричано долу за краткост „Услугата". В чл.8 от Договора е посочено, че възнаграждението в размер,определен в Приложение №1,неразделна част от Договора. Съгласно Приложение №1 годишното възнаграждение е в размер на 228 000,00лв.Възнаграждението се определя за една календарна година по следния начин:75% от възнаграждението до 10-то число на месец октомври;25% от възнаграждението до 31-ви декември на текущата година;Второ по делото не е спорно, а се установява и от заключението на вещото лице по ССЧЕ, че в счетоводството на „Естел Пропъртис" ООД фактурата е осчетоводена със следните счетоводни записвания:Данъчната основа в размер на 228 000,00 лв. е начислена като разход по счетоводна сметка 602-Разходи за външни услуги;Начисления във фактурата ДДС в размер на 45600,00лв. е осчетоводен по счетоводна сметка 4531-ДДС за покупките;Общата стойност в размер на 273600,00 лв. е начислена като задължение към доставчика „Видекс инженеринг" ЕАД по счетоводна сметка 401-Доставчици.Дължимата сума е платена от „Естел Пропъртис" ООД по банков път от разплащателната сметка в Първа инвестиционна банка в полза на „Видекс инженеринг" ЕАД на следните дати:На 01.04.2024г. платена сума 63 600,00 лв.На 12.06.2024 г. платена сума 60 000,00 лв.На 29.07.2024 г. платена сума 150 000,00 лв.С общо платената сума в размер на 273600,00 лв. е закрито задължението към доставчика.От доказателствата по делото се установява,че договора посочен по горе е за административно обслужване два имота собственост на жалбоподателят офис и апартамент находящи се в [населено място].

Органите по приходите са приели,че наличието на фактура, договор и отчет не доказва изпълнението на административни, счетоводни, правни и др. услуги от „ВИДЕКС ИНЖЕНЕРИНГ“ ЕООД.От тях не може да се установи какво конкретно е извършено, от кои лица и по какъв начин тези дейности са свързани с дейността на ревизираното дружество.Не са представени доказателства за намерени нови клиенти, различни доставчици, за оптимизиране и намаляване на разходите.Няма данни до какъв икономически ръст са довели фактурираните услуги,предвид това, че жалбоподателят се е съгласил да заплаща по 19 000,00 лв. без включен ДДС месечно за тях.Отбелязано е, че за счетоводни услуги е заплащано повече от 5 000,00 лв. месечно при неголям документооборот и пълна липса на персонал при ревизираното дружество.

Съдът приема,че в счетоводната документация на ревизираното лице и неговия доставчик,са приложени документи за спорната фактура,като следва да посочи,че във връзка с установяване на обстоятелството, относно наличие или липса на доставка/и следва да се има предвид и приложението на счетоводния принцип за съпоставимост между приходи и разходи,съгласно

Закона за счетоводството и представените документи в хода на ревизионното производство:

Първо така изписан предметът на услугите, за които е издадена процесната фактура, не е в изискуемите норми, същият е неясен и не отговаря на изискванията на чл. 71, т. 1 от ЗДДС. Предмета на фактурата така както е посочен не отговаря на изискването на чл. 226, т. 7 от Директива 2006/112. Фактурата следва да съдържа датата на извършване или приключване на доставката/те на услуги. Съгласно чл. 71, т. 1 от ЗДДС, който транспонира чл. 178, б. „а“ от Директива 2006/112, за да упражни правото си на приспадане на данъчен кредит по отношение на услуги, по които лицето е получател, същото следва да притежава данъчен документ, съставен в съответствие с изискванията на чл. 114 и 115 от ЗДДС. Съдът приема, че фактурата не съдържа информация, както за целите на приспадането, така и за целите на контрола, и е не налице ясна одитна следа. Съгласно разпоредбата на чл. 68, ал. 1, т. 1 от ЗДДС, данъчен кредит е сумата на данъка, която регистрирано лице има право да приспадне от данъчните си задължения по този закон за получени от него стоки или услуги по облагаема доставка. Облагаема, според чл. 12, ал. 1 ЗДДС, е доставката на стока или услуга, извършена от данъчно задължено лице с място на изпълнение на територията на страната. Извършаването на доставката е данъчно събитие (чл. 25, ал. 1 ЗДДС), което в съответствие с нормата на чл. 25, ал. 2 ЗДДС възниква на датата, на която собствеността на стоката е прехвърлена, а услугата е извършена. Тогава, съгласно чл. 25, ал. 6, т. 1 ЗДДС, данъкът за извършената облагаема доставка става изискуем и възниква задължение на регистрираното лице да го начисли. Едновременно с настъпване на изискуемостта на данъка, на основание чл. 68, ал. 2 ЗДДС и чл. 167 от Директива 2006/112/ЕО, възниква правото на приспадането му. Съгласно чл. 68, ал. 1, т. 1 ЗДДС данъчният кредит е сумата на данъка, която регистрирано лице има право да приспадне от данъчните си задължения по този закон, за получени от него стоки или услуги по облагаеми доставки. По аргумент от чл. 25, ал. 2 ЗДДС без реално извършване на доставка на услуга по смисъла чл. 9 ЗДДС данъчно събитие по чл. 25, ал. 1 ЗДДС не настъпва, респективно – не възниква изискуемост на данъка в хипотезата на чл. 25, ал. 6, т. 1 ЗДДС, а оттам – по аргумент от чл. 68, ал. 2 ЗДДС не възниква и функционално свързаното право на приспадане на данъчен кредит по чл. 68, ал. 1, т. 1 ЗДДС, поради което същото не може да бъде упражнено дори при наличие на хипотезата на чл. 71, ал. 1, т. 1 ЗДДС (аналогична на чл. 178, б. „а“ от Директива 2006/112/ЕО). Основание за този извод следва и от практиката на СЕС, според която за да се признае правото на приспадане, е необходимо съдът в съответствие с правилата на доказване, установени в националното законодателство, да провери дали доставките на стоки /услуги/ са реално осъществени и дали тези стоки са използвани от получателя за извършваните от него облагаеми сделки/ т.31 и т.32 от Решение от 06.12.2012г. на СЕС по дело C-285/11/. Ако след преценка на всички елементи и фактически обстоятелства по делото, **не може да се направи извод за действително предадени и получени от доставчика на получателя услуги, то правото на приспадане не следва да се признае.** В същото време СЕС нееднократно е посочвал, че не е възможно приспадане на данък, който е дължим единствено поради вписване във фактурата, тъй като упражняването на това право се ограничава само до действително дължимите данъци, като трябва да се държи сметка, че реалността на доставката като правно релевантен факт подлежи на доказване със средствата, предвидени в националния закон. Реалното извършване на доставка е положителен факт от обективната действителност, който при осъществяването си оставя следи и за

него съществуват преки и косвени доказателства. В ДОПК не се съдържат особени правила относно разпределението на доказателствената тежест в производство при ревизия по общия ред на чл.112–120 ДОПК, поради което субсидиарно приложение намират правилата за доказване, установени в АПК и ГПК (арг. от § 2 ДР на ДОПК). Дружеството черпи право на приспадане на данъчен кредит от спорните фактури, претендирайки го по съдебен ред след отказ за признаването му с ревизионния акт, поради което на основание чл.154, ал.1 ГПК и чл.170, ал.2 АПК вр. § 2 от ДР на ДОПК негова е тежестта да докаже всички факти, на които основава искането си за признаване на това право, за да установи, че са изпълнени условията за възникването и упражняването му. Жалбоподателят носи тежестта да докаже реалността на доставките по процесните фактури, тъй като той твърди положителния факт, че такива доставки са осъществени и именно в това твърдение се състои възражението му срещу незаконосъобразността на РА. Същият следва да проведе пълно доказване на своето оспорване, като създаде сигурно убеждение у съда в съществуването на фактите и връзките между фактите. В съответствие с разпределението на доказателствената тежест, както административният решаващ орган, така и съдът, имат правото, но и задължението да приемат за ненастъпили тези правни последици, чийто юридически факт е останал недоказан. В хода на производството от жалбоподателят е представена таблица на услугите са извършени от служители на „ВИДЕКС ИНЖЕНЕРИНГ“ ЕАД и е, наименувана „калкулация на средно/месечни и годишни разходи по договор за административно обслужване“. Същата не съдържа дата на изготвяне и не може да бъде обвързана с конкретен договор, тъй като такъв не е вписан. Не е посочен и изпълнител, съдържа само подпис за изпълнител и три имена на управителя на „ВИДЕКС ИНЖЕНЕРИНГ“ ЕАД. Не съдържа информация от кои служители и на кое дружество са извършени конкретните услуги и че същите касаят именно дейността на „ЕСТЕЛ ПРОПЪРТИС“ ООД. Съгласно документа месечните разходи са фиксирани и за счетоводните услуги са 5 280,00 лв./160 часа x 33,00 лв./, за технически консултации - 5 040,00 лв. /80 часа x 63,00 лв./, за юридически услуги - 2 679,00 лв. /57 часа x 47,00 лв./, за финансов мениджмънт - 1 836,00 лв. /54 часа x 34,00 лв. и други режимни услуги - 1 000,00 лв. месечно. Липсващата индивидуализация на вида на услугите/фактурата следва да е вид клиширан договор с минимални реквизити касаещ доставката/ не може да се извлече от договора нито от представена таблица. Документа /таблицата на услугите/ не може да внесе каквато и да било яснота относно конкретната услуга, която е била извършена през ревизираният период. Не се установява приемане и предаване на конкретен резултат по договорена и извършена услуга - липсва описание на това което се предава, съотв. приема, неговия вид и количество дата време и място на изпълнение и от кого съобразено с изплатените месечни суми. С договора страните са договорили по-скоро начина на формиране на възнаграждението на изпълнителя, като същото наподобява на месечен ценоразпис/на услуги/ със задължение за заплащане от страна на жалбоподателят, но не и на конкретно договорено възнаграждение за определена работа и някакво конкретно задължение на изпълнителят. Не се представиха и други съпътстващи документи във връзка с извършените и услуги или носители на информация, които да съдържат данни за извършената работа, както и доказателства за извършването им и начина, по който те са достигнали до възложителя – „Естел пропъртис“ ООД и да са в съответствие с договора и изплатените месечни суми. По отношение на представените калкулации месечни за

заплащане следва да се посочи, че не се съдържа информация за конкретния обем на извършената услуга/и, нито за датата, на която те са съставени.Тъй като в тези калкулации няма индивидуализиране на услугите,се създава впечатление за напълно произволно определяне на цените за дейности които никога не са били извършвани и не са били възлагани от жалбоподателят на изпълнителят по договора.В тази връзка настоящият състав следва да посочи ,че по отношение на комплексното стопанисване на отдадените под наем два имота от жалбоподателя е установено, че за ревизираният период същите са отдадени дългосрочно и не е било необходимо, а не са представени и доказателства за изготвяне на маркетингова стратегия за отдаването им под наем, публикуване на обяви в интернет платформите, промотиране на имотите, организиране и провеждане на огледи, изготвяне на договори за наем и т.н.Поради което притежаването на данъчна фактура не е достатъчно да обоснове реалност на отразените в тях стопански операции и в случая не е установено извършването на услугите, свързани с осъществяване на доставката на услуги по смисъла чл. 9, ал. 1 ЗДДС от прекия доставчик на жалбоподателя.С оглед на изложеното, съдът намира, че в конкретния случай, е налице несъответствие в съдържанието на представените документи, което не позволява по никакъв начин да се определи предмета на услугите, посочен в издадената фактура,още по-малко да се установи дали същият е изпълнен и кога,поради което жалбата в тази част е неоснователна.

Относно доставчик „Сириус логистикс" ООД.

На основание чл.68, ал.1, т.1 и чл.69, ал.1, т.1 от ЗДДС за данъчен период м.11/2023 г. е отказано право на данъчен кредит по фактура №107/22.11.2023 г., издадена от „Сириус логистикс" ООД с данъчна основа 60720,00 лв. и ДДС 12144,00 лв./л.64/

Не спорно,че между „Сириус Логистик" ЕООД - Наемодател и „Е. П." на 30.12.2022 г. е сключен Договор за наем на МПС с предмет:„Наемодателя предоставя на наемателя моторно превозно средство за временно ползване, заедно с шофьор, а именно: лек автомобил БМВ 523, с регистрационен номер С. и шофьор А. И. А. с [ЕГН].”Договорът е сключен за срок от 1 /една/ година, считано от 01.01.2023г. Дневната наемна ставка е в размер на 330,00 лв.Съгласно Раздел „Цени и начин на плащане" от Договора, плащанията се извършват на две равни вноски в рамките на срока на договора, а именно: 1-ва вноска до 31.10.2023 г., след издаване на фактура от Наемодателя, и 2-ра вноска до 30.11.2023 г., след издаване на фактура от Наемодателя. За периодите от м. 07.2023 г. до м. 12.2023 г., когато е нает процесния автомобил и шофьор на цена от 330,00 лв. на ден ревизираното дружество декларира единствено приходи от дългосрочно отдадените под наем два собствени недвижими имота, находящи се в [населено място] и приходи от услуги, доставени на „МВМ БИЛД“ ООД, ЕИК[ЕИК] и „БУЛСПЕЦЕКСПОРТ“ ЕООД, ЕИК[ЕИК]. Клиентите на жалбоподателя са с адрес на управление и адрес за кореспонденция в [населено място], а едноличен собственик на капитала на последното е С. В. М., която е и съдружник в капитала на ревизираното дружество.

По смисъла на § 1, т. 18 от ДР на ЗДДС „лек автомобил“ е автомобил, в който броят на местата за сядане без мястото на водача не превишава.

В случая следва да бъде съобразена и практиката на СЕС, отразена в Решение от 16 февруари 2012 г. по дело C-118/11, според която, наемът на автомобил, който не представлява доставка на стока, трябва по принцип да се квалифицира като доставка на услуга по смисъла на член 24, параграф 1 от Директива 2006/112/ЕО на Съвета от 28 ноември 2006 година (вж. в този смисъл Решение от 11 септември 2003 г. по дело *Cookies World*, C-155/01, Recueil, стр. I-8785, точка 45 и Решение от 21 февруари 2008 г. по дело *Part Service*, C-425/06, Сборник, стр. I-897, точка 61). В този аспект критерият, изведен от използването на стоката или услугата за целите на сделки, попадащи в икономическата дейност на предприятието, е различен според това дали става дума за получаването на услуга или за придобиването на дълготраен актив. При сделка, състояща се в получаването на услуга, каквато е наемането на автомобил, наличието на пряка и непосредствена връзка между определена получена доставка и една или повече извършени доставки, пораждащи право на приспадане, е по принцип необходимо, за да се признае на данъчнозадълженото лице право на приспадане на ДДС, начислен върху получената доставка, както и за да се определи обхватът на това право (Решение от 29 октомври 2009 г. по дело *SKF*, C-29/08, Сборник, стр. I-10413, точка 57 и цитираната съдебна практика). Право на приспадане в полза на данъчнозадълженото лице ще бъде налице дори при липса на пряка и непосредствена връзка между определена получена доставка и една или повече извършени доставки, пораждащи право на приспадане, когато разходите за съответните услуги са част от общите разходи на това лице и поради това представляват елементи, формиращи цената на стоките или услугите, които то доставя. Разходите от този вид в действителност имат пряка и непосредствена връзка с цялостната икономическа дейност на данъчнозадълженото лице (Решение по дело *SKF*, посочено по-горе в точка 58 и цитираната съдебна практика). И в единия, и в другия случай, наличието на пряка и непосредствена връзка предполага, че разходите по получените доставки са включени в цената на конкретни извършени доставки или съответно в цената на стоките или услугите, доставяни от данъчнозадълженото лице в рамките на икономическата му дейност (Решение по дело *SKF*, посочено по-горе, точка 60) т.е. , счита се, че нает автомобил се използва за целите на облагаеми сделки на данъчнозадълженото лице, ако съществува пряка и непосредствена връзка между използването на този автомобил и икономическата дейност на данъчнозадълженото лице, като правото на приспадане възниква при изтичането на периода, за който се отнася всяко от плащанията, и към същия момент следва да се има предвид наличието на такава връзка (т. 64 от решение по дело C-118/11 на СЕС). Дали данъчнозадълженото лице е ползвало стоката в това си качество, тоест за целите на своята икономическа дейност в аспекта на член 9 Директива 2006/112/ЕО, е фактически и следва да се преценява с оглед на всички данни по случая, сред които са естеството на дадената стока и периодът, който е изтекъл от нейното придобиване до нейното използване за целите на икономическата дейност на данъчнозадълженото лице (в този смисъл т. 58 от Решение от 16 февруари 2012 г. по дело C-118/11 на СЕС;). При това положение следва да бъде установено ясно и непротиворечиво, че този актив е ползван преимуществено за професионални, а не за лични цели. Тоест, в този случай водещото относно правото на приспадане на данъчен кредит е начинът на използване на актива и доколко същият е свързан с икономическата дейност на данъчно задълженото лице. По делото липсват обаче доказателства, от които да е видно, че автомобилът е използван през ревизирания период точно за икономическата дейност на дружеството, от която е

формиран неговият оборот. Не е доказано изпълнението на конкретни задачи с автомобила, респ. посещаването на търговски обекти, представителства, клиенти, партньори и др., за да се обоснове пряка и непосредствена връзка между неговата експлоатация и икономическата дейност на данъчнозадълженото лице. Освен пътна книжка на въпросния автомобил други документи не са представени. В тази насока следва да се посочи, че от пътна книжка и попълнените страници представляват частни документи, които не се ползват с материална доказателствена сила, и с които жалбоподателят цели да установи факти, от които черпи изгодни за себе си правни последици. /л.95-104/ В хода на ревизията е установено от справката на АПИ за движението на МПС по републиканската пътна мрежа при която се установява че има разлика от отразеното в книжката на автомобила. В този смисъл верността на същата следва да се преценява, с оглед другите доказателства по делото. Наред с това, съдържащи се в тези документи данни, са недостатъчни за да се докаже, че този автомобил е ползван във връзка с икономическа дейност на ТД. Действително, не е необходимо пътната книжка да съдържа данни за целта на конкретното пътуване, както и за постигнатите резултати, нито наетата вещ да бъде ползвана ежедневно. Тези обстоятелства обаче не изключват задължението на лицето, претендиращо ползването на данъчен кредит, при условията на главно и пряко доказване да представи доказателства, от които да е възможно установяването на съответната пряка и непосредствена връзка при ползването на наетата вещ с икономическата му дейност. При липсата на такива данни за релевантния към спора факт, единствено въз основа на данните за изпълнените с тях курсове, не може да се обоснове, че ползването на спорното МПС е свързано по пряк и непосредствен начин с икономическата дейност на дружеството. Това от своя страна обуславя правилността на констатациите на органа по приходите, довели до отказ на данъчен кредит общо в размер на 7 200 лв. по фактурирания наем на автомобил от „Сириус логистикс“ ООД. При това положение следва да се приеме, че в тази част оспореният РА също се явява законосъобразен и жалбата е неоснователна.

Относно доставчик „Нелан 99“ ЕООД. /л.105/

С РА е отказаното право на приспадане на данъчен кредит за данъчен период м. 11/2023 г. по фактура №[ЕГН]/30.11.2023 г., издадена от „Нелан 99“ ЕООД с данъчна основа 249,66 лв. и ДДС 49,93 лв. Наименованието на стоките, закупени с фактурата е: Бензин А95Н 35,700л. с единична цена 2,33333лв. на стойност 83,30 лв. Бензин А95Н 72,590 л. с единична цена 2,29167 лв. на стойност 166,35 лв. По повод Договора за наем на МПС между „Сириус Логистик“ ЕООД - Наемодател и „Е. П.“ на лек автомобил БМВ 523, с регистрационен номер С. жалбоподателят е претендирал приспадане на ДДС за закупено гориво.

Във връзка с издадените фактури „Нелан 99“ ЕООД с предмет различни по вид и количества горива, оспорващото дружество твърди, че горивата са закупувани за експлоатацията на наето МПС. Съдът приема, че поради липсата на доказателства, че автомобил БМВ 523, с регистрационен номер С. се е ползвал за икономическата дейност на дружеството, то не би могло да се приеме, че разходите за гориво самостоятелно са свързани с тази дейност т.е. в тази част оспореният РА също се явява

законосъобразен и жалбата е неоснователна.

Относно доставчик „Симпли ред“ ООД.

На основание чл.68, ал.1, т.1 и чл.69, ал.1, т.1 от ЗДДС за данъчен период м.01/2024 г. е отказано право на данъчен кредит по фактура №[ЕГН]/10.01.2024г., издадена от „Симпли ред“ ООД с данъчна основа 5750,00 лв. и ДДС 1150,00 лв. Предмет на доставка по фактурата е: Пречиствател за вода - 1 бр. Данъчната основа е осчетоводена по счетоводна сметка 402- Доставчици по аванси. С дата 31.01.2024 г. е съставена счетоводна операция по кредита на счетоводна сметка 402-Доставчици по аванси със сумата 5750,00 лв., като е закрит начисления аванс. Дебитирана е счетоводна сметка 206-Стопански инвентар.По този начин закупения „Пречиствател за вода“ е заведен като дълготраен материален актив.За сумата 299,83 лв. - начислен ДДС във фактурата е дебитирана счетоводна сметка 4531- ДДС за покупките.Общата стойност в размер на 6900,00 лв. е осчетоводена по кредита на счетоводна сметка 401-Доставчици.Плащането на общата стойност по фактурата в размер на 6900,00 лв. е извършено в брой. Към фактурата е прикрепен фискален бон.Датата на плащане е 10.01.2024 г.ОП са приели ,че ревизираното дружество не е доказало, че е използвало процесната стока в независимата си икономическа дейност поради което му е отказано приспадане на ДДС.

Относно доставчик „Техномаркет България“ ЕАД.

На основание чл.68, ал.1, т.1 и чл.69, ал.1, т.1 от ЗДДС за данъчен период м.01/2024 г. е отказано право на данъчен кредит по фактура №[ЕГН]/17.01.2024 г., издадена от „Техномаркет България“ ЕАД с данъчна основа 1499,17 лв. и ДДС 299,83 лв. Предмет на доставка по фактурата е:DYSON RH04 Wh/GD 379491-01 Пречиствател за въздуха.Фактурата е осчетоводена в хронологичните регистри със следните счетоводни записвания: За сумата 1499,17лв. - данъчна основа е дебитирана счетоводна сметка 402-Доставчици по аванси;За сумата 299,83 лв. - начислен ДДС във фактурата е дебитирана счетоводна сметка 4531-ДДС за покупките.

ОП са приели ,че ревизираното дружество не е доказало, че е използвало процесната стока в независимата си икономическа дейност поради което му е отказано приспадане на ДДС.

Относно закупените през м. 01.2024 г. пречистватели за въздух и за вода от „ТЕХНОМАРКЕТ БЪЛГАРИЯ“ ЕАД и „СИМПЛИ РЕД“ ЕООД не е оспорено получаването на доставките.Спорно е, дали същите са използвани за икономическата дейност на дружеството. Определение на понятието данъчен кредит се съдържа в чл. 68, ал. 1 от ЗДДС, а в текстовете на чл. 69 и чл. 71 са визирани общите условия, при наличието на които възниква правото на данъчен кредит.В чл. 70 от ЗДДС са изброени ограниченията по отношение правото на приспадане на данъчен кредит в зависимост от конкретното предназначение на стоките и услугите, на които лицето е получател.В частност, т. 2 от ал. 1 на чл. 70 от ЗДДС урежда случаите, при които правото на данъчен кредит не е налице, т. е. следва да се откаже, независимо, че са изпълнени условията на чл. 69 или на чл. 74,

когато стоките или услугите са предназначени за безвъзмездни доставки или за дейности, различни от икономическата дейност на лицето.

В тази връзка настоящият състав следва да посочи следното Ограниченията при възникването на правото на приспадане на данъчен кредит са изрично изброени в разпоредбата на [чл. 70, ал. 1 от ЗДДС](#). В тази връзка следва да се установи дали спрямо процесните стоки са приложими ограниченията по [чл. 70, ал. 1, т. 2](#) от ЗДДС. В случаите на претендирано право на данъчен кредит, в тежест на ревизираното лице е да установи всички предпоставки за възникването и правомерното упражняване на правото на данъчен кредит, което в конкретния казус означава, че в тежест на данъчно задълженото лице е да докаже, че активът е придобит за нуждите на икономическата му дейност, т. е. ще се използва за извършване на облагаеми доставки. Понятието "икономическа дейност" е дефинирано в [чл. 3, ал. 2 от ЗДДС](#) и се определя като всяка дейност, осъществявана редовно или по занятие срещу възнаграждение, включително експлоатацията на материално и нематериално имущество с цел получаване на редовен доход от него, т. е. има се предвид стопанската дейност на съответното предприятие. При дадената дефиниция за икономическа дейност, ограничението на правото на данъчен кредит по [чл. 70, ал. 1, т. 2 от ЗДДС](#) ще е налице, когато стоките и услугите се придобиват за извършване на стопанска дейност, различна от икономическата дейност на конкретното данъчно задължено лице. Въведеното ограничение е пряко свързано с принципа на облагане с ДДС и характера на данъка. По дефиниция, ДДС е общ данък върху потреблението, чиято тежест изцяло се носи от крайния потребител. До стадия на крайния потребител данъчнозадължените лица, които участват в процеса на производство и разпределение, превеждат на данъчната администрация начисления на клиентите си ДДС, като се приспада платения ДДС на техните доставки. При положение, че данъчнозадълженото лице придобива стоки и услуги за облагаеми доставки, а не като краен потребител, му се предоставя право да приспада ДДС, с който се облага придобиването на стоките и услугите. ДДС се характеризира със своя неутралитет на всички стадии на производството и разпределението, като по силата на принципа на неутралитет, лицето понася тежестта на данъка само, когато той се отнася за стоки или услуги, които по никакъв начин не обслужват икономическата му дейност, тоест нито пряко, нито косвено се отнасят към извършваните от лицето облагаеми доставки. В тази връзка, целта на ограничението по [чл. 70, ал. 1, т. 2 от ЗДДС](#) е да се предотврати ползването от страна на данъчно задълженото лице на привилегии спрямо обикновените потребители. Определението "дейност, различна от икономическата дейност на лицето", включва икономическа дейност различна от тази формираща оборота на ДЗЛ, а не всяка нестопанска дейност.

Ако даден актив обслужва дейността на субекта, той участва косвено в облагаемия оборот, а да възникне за този актив право на приспадане на начисления при закупуването данък, следва категорично да е установена обвързаността на съответния актив с икономическата дейност - настояща или бъдеща. Ако изначално един актив, независимо, че е включен в стопанските активи на ДЗЛ, е предназначен за неикономическа дейност (т. е. извън обхвата на ЗДДС), или за дейност, различна от тази, която формира облагаемия оборот на лицето, то за ДЗЛ няма да възникне право на приспадане на данъчен кредит. Въпросът дали данъчнозадълженото лице е ползвало стоката в това си качество, тоест за целите на своята икономическа дейност в аспекта на

[член 9 Директива 2006/112/ЕО](#), е фактически и следва да се преценява с оглед на всички данни по случая, сред които са естеството на дадената стока и периодът, който е изтекъл от нейното придобиване до нейното използване за целите на икономическата дейност на данъчнозадълженото лице (в този смисъл [т. 58 от Решение от 16 февруари 2012 г. по С-118/11](#) на СЕС). Съдът споделя изводите на ОП, че процесните стоки не са свързани с дейността на дружеството което се доказва обясненията на В. М., които заявява, че пречиствателите са част от обзавеждането в офиса, стопанисван съвместно от „ВИДЕКС ИНЖЕНЕРИНГ“ ЕАД и „ЕСТЕЛ ПРОПЪРТИС“ ООД и са предназначени за осигуряване на по-добри условия за работа, като не е установено къде е този офис на жалбоподателят, както и самият жалбоподател няма назначени лица по трудов договор, поради което в тази част жалбата също е неоснователна.

II. По разноските:

Страните своевременно претендират разноски по делото.

При материален интерес в размер на 59738,50 лева, претенцията за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е основателна съобразно Наредба № 1 от 09.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, вр. чл.161, ал.1, изр.3 от ДОПК, съдът я уважава в размер на 5429,08 лева, като също е изчислено в минималния размер по цитираната Наредба, съобразено и с участието на процесуалния представител на ответника в проведените съдебни заседания.

Така мотивиран и на основание чл.160, ал.1, предл. второ от ДОПК, Административен съд София-град, 34-състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на „ЕСТЕЛ ПРОПЪРТИС“ ООД, ЕИК[ЕИК], с адрес за кореспонденция [населено място], [улица] електронен адрес [\[електронна поща\]](#), чрез В. Е. М., в качеството на представляващ, срещу Ревизионен акт /РА/ №Р-22220424001190-091-001/25.09.2024г., издаден от Г. М. В. — Н. - орган, възложил ревизията, и С. А. К. - ръководител на ревизията, потвърден с решение №1658/20.12.2024г. на директор на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ С. при Централно управление на Националната агенция за приходите, като неоснователна с който са извършени корекции на декларираните резултати по Закона за данък върху добавената стойност /ЗДДС/ общо в размер на 59 294,25лв. за ревизираните данъчни периоди м. 11.2023г., м. 12.2023г. и м. 01.2024г. и са начислени лихви за просрочие в размер на 444,25 лв.

ОСЪЖДА „ЕСТЕЛ ПРОПЪРТИС“ ООД, ЕИК[ЕИК], с адрес за кореспонденция [населено място], [улица], да заплати на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ С. при Централно управление на Националната агенция за приходите, сумата от 5429,08 лв., представляваща разноски за юрисконсултско възнаграждение по административно дело №1271/25г. на Административен съд София-град.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд на

Република България, в четиринадесетдневен срок от връчването му на страните.

съдия: